

Zúzódások

- Gyűlöllek!

A sápadt hold fénye ezüstre festette a víz felszínét. Összetörve sírtam azon az éjjelen, és a lány a víz tükreben velem sírt.

Sosem éreztem magam olyan elveszettnek, mint akkor.

A történet viszont nem itt kezdődik.

- Mit gondolsz, hová mész?

Nem volt jó életem, de szerettem élni.

Budapesten éltem, a nyolcadik kerületben. Tudom, mit gondolsz, és igazad van. Nem voltunk sosem gazdagok, semmilyen értelemben. Apám takarítóként dolgozott egy moziban, anyám pedig a közeli étteremben volt konyhai kisegítő.

Sokat veszekedtek. Mindig volt valami, ami miatt ordítani tudtak. Sokszor előfordult, hogy én is belekeveredtem. 11 voltam, mikor apám lelökött a lépcsőn és eltört a lábam. Először nem akartak orvoshoz vinni, csak egy hét elteltével, ugyanis ekkorra kereste fel őket az iskola a hiányzással kapcsolatban. A lábam sosem forrt össze rendesen, azóta furcsa kissé a mozgásom.

- Gyere csak ide, te...

Nem fogok hazudni, bántalmaztak otthon, de talán rendben is volt így. Én voltam az oka mindennek. Ha én nem jöttem volna világra olyan korán, anyának nem kellett volna abbahagynia az iskolát.

Nem voltak barátaim, nem is kellett. Az emberek csak figyelnek, de nem látnak. Hallgatnak, de nem értenek. Senki sem tudja, hogy milyen harcokat vívtam magammal nap mint nap.

A helyzet akkor lett rosszabb, mikor beütött a válsághelyzet. A karantén és a lezárások miatt apa és anya munkanélküli lett, és otthonmaradásra kényszerültek. A feszültség egyre inkább tapinthatóvá vált. Sokkal többet veszekedtek, és már nem tudtam elbújni a szobámba.

- Beverem a képed!

Apa többet ivott, anya pedig több doboz cigit szívott el, mint azelőtt bármikor.

Kicsit minden nap összeroppantam, remélve, hogy jobb lesz. De nem lett. A napok fájó lassúsággal teltek, és a tanulásra sem tudtam koncentrálni. Régebben sokszor ezzel igyekeztem a figyelmem elterelni, de a mostani tananyag semmire sem volt elég.

Azon a napon, mikor megváltozott az életem, apa nagyon sokat ivott. Sosem láttam még azt a gyűlöletet a szemében, mint akkor. Rosszkor voltam rossz helyen.

Apának elfogyott a söre és egyre csak ordított velem. Én csak álltam ott csöndben, miközben kiabált. Nem sírtam, de féltem. Félttem tőle.

- Kérlek hallgass meg!

Azt mondta, hogy miattam nincs pénze semmire, amit szeretne. Azt mondta, hogy gyűlöl engem. Azt mondta, hogy sosem szeretett engem és nem is fog.

Azután...

Megütött, én pedig csak karommal igyekeztem védeni magam. Végül elsírtam magam, és bár halk volt, apa meghallotta. Még inkább feldühödött. A fájdalom végigcikázott a testemen, miközben rázott a zokogás.

Ekkor nyitott be anya, mivel már végzett a cigivel. Elkezdett apával kiabálni. Apa pedig őt is megütötte. Anya viszont nem hagyta magát, és dulakodni kezdtek.

- Nem érsz te semmit!

És akkor ott eltört bennem valami. Hirtelen felindulásból megmarkoltam az asztal sarkát és felhúztam magam. Ahogy tudtam, kiszaladtam az ajtón, és eltűntem a város utcáin.

Darabokra voltam törve, kívül és belül is. Nem hittem, hogy valaha is újra egyben leszek.

Sokáig sétáltam, mikor úgy éreztem, elhagy az erőm. Egy parknál jártam éppen. Megláttam egy kis tavat, és lerogytam mellé.

Itt vagyok tehát.

A hosszú évek alatt megtanultam halkán sírni, nehogy fölkeltssem a szüleim éjszakánként, de most úgy sírtam, mint soha azelőtt. Mint egy gyermek.

- Mit gondolsz, a sírás talán megment tőlem?

A szellő felborzolta a tükörsima víz felszínét, és kellemesen simogatta az arcom. Lehunytam a szemem, és egy pillanatra mindent elfelejtettem. Életemben nem éreztem olyan nyugalmat, mint akkor. Ismeretlen energia áramlott az ereimbe, és remény töltötte meg szívemet.

Kinyitottam a szemeim, arra fordultam, amerről a szellő fúj. A lombok fölött egy arany keresztet pillantottam meg. Magam sem tudom miért, de nagy nehezen fölálltam, és a templom felé vettem az irányt.

Nem volt nagy épület, krémszínű falait rózsablakok díszítették. Az ajtó egyik szárnya a késői óra ellenére nyitva volt, és meleg fények vetültek ki a templomból annak lépcsőjére.

Elálló lélegzettel sétáltam közelebb, és a bejáráthoz érve meghallottam, hogy valaki énekel odabent.

Átléptem az egyszerű küszöböt, és attól a pillanattól kezdve már nem féltem.

- Szeretlek!